

לאחר דחיות שונות, התייצב מר סמולוביץ לחקירה על תצהירו ביום 15/11/16, ובמהלכה טען כי רכש את האופנוע נשוא הבקשה מנאשם 1 מאחר והוא עוסק בסחר באופנועים, אך לא הוציא חשבונית בגין רכישה זו ואף לא רשם אותה בספרי החשבונות של העסק שבבעלותו תוך שהוא מתרץ מעשה זה כי מדובר ב"קניה פרטית" (פרו' הדיון מיום 15/11/16 בעמ' 45 ש' 1-28).

במהלך חקירתו טען מר סמולוביץ כי העביר תמורת האופנוע ₪ 10,000 לנאשם 1, אשר אותם הוא משך במזומן מהבנק.

בהמשך חקירתו, משנתבקש על ידי להגיש תדפיס בנק המוכיח את קיומה של משיכה זו, טען מר סמולוביץ כי הוא אינו זוכר אם אכן משך את הכסף בבנק וייתכן כי שילם את התמורה בתשלומים אך הוא הבטיח כי "אני אוציא תדפיסים (מהבנק- ש.ה.) מאותם הזמנים קדימה ואחורה" (שם, עמ' 46 ש' 20-34).

בסוף חקירתו, אשר התקיימה כזכור ביום 15/11/16, הצהיר מר סמולוביץ בהאי לישנא: "אציג אישור לבית המשפט על משיכת כסף מיום 15/12/15. אני אוכל להציג לעורך דין עד מחר".

יום המחרת חלף, ואחריו עוד ימים רבים, אך תדפיס שכזה לא הובא לעיוני עד עצם היום הזה.

ביום 1/12/16 טען ב"כ נאשם 1 בשמו של מר סמולוביץ כי "מר סמולוביץ פנה לבנק ונאמר לו כי הדבר כרוך בעלויות גבוהות ולכן לא יכול להוציא תדפיס שכזה" (פרו' דיון מיום 1/12/16 בעמ' 49 ש' 15-16).

על מנת לייעל את ההליך, הוריתי בו במקום על הוצאת צו לבנק בו מתנהל חשבונו של מר סמולוביץ ולפיו דף החשבון הרלוונטי יוגש לעיוני עד ליום 1/1/17.

למותר לציין כי דבר לא קרה אף לאחר הוצאת צו זה, ועד לרגע זה לא הוצג בפניי אותו תדפיס או תדפיסים אשר יש בהם כדי ללמד על גירסתו של מר סמולוביץ.

נקודת המוצא של החלטתי זו, הינה כי רישום הבעלות הדקלרטיבי במשרד הרישוי מהווה ראיה לכאורה להוכחת בעלותו של נאשם 1 על האופנוע. נאשם 1 ניסה לקעקע נקודת מוצא זו בהציגו זכרון דברים המלמד, לכאורה, על עסקה המשנה את מצב הבעלות בו.

לטעמי, זיכרון הדברים אשר הוצג לעיוני כנספח לתצהירו של מר סמולוביץ אינו מהווה ראיה ניצחת לטענה כי אכן בוצעה עסקת מכר בינו ובין נאשם 1.

מר סמולוביץ עצמו אינו זוכר מי כתב זיכרון דברים זה (פרו' מיום 15/11/16 בעמ' 46 ש' 18) והוא טוען כי שלחו

למשטרה מספר ימים לאחר שהאופנוע נלקח ממנו, היינו ימים ספורים לאחר יום 14/11/16.

לאחר שעיינתי בדבריו של מר סמולוביץ, איני יכול לקבוע באופן נחרץ האם עסקת המכר הנטענת בגרסתו אכן הייתה, ולשם כך ביקשתי כי יוגש לי תדפיס חשבון הבנק אשר יש בו כדי לחזק גרסה זו ולהוות את "שובר השוויון הנדרש" באשר רף ההוכחה הנדרש בבקשות מעין אלו הוא הרף הנדרש במשפט האזרחי - מאזן הסתברויות.

תדפיס כזה לא הוגש לעיוני עד היום, כאמור ואני מתקשה לקבל את הסברו של מר סמולוביץ לפיו עלותו הגבוהה של הנפקת התדפיס מנעה ממנו מלעשות כן. מדובר, לדברי סמולוביץ עצמו, בכלי רכב אשר הוא שילם עבורו 10,000 ₪, ונדמה כי המחיר הנקוב בצידו של הוצאת תדפיס מתאים מהווה אחוז קטן וזניח יחסית לעלותו הכללית של האופנוע, כך שהיעדרו של התדפיס, אינו מסייע, וזאת בלשון המעטה לביסוסה של גרסת נאשם 1.

אכן, האופנוע נשוא הבקשה נמצא במחסניו של מר סמולוביץ, אולם טיבה של עובדה זו לא ידוע ואין בה כדי לתמוך בגרסה זו או אחרת מאחר וייתכן ומדובר היה באחסון, במשמורת זמנית או בהעברת בעלות מלאה.

משלא הוכח בפניי כי עסקת המכר אכן התקיימה, הרי שהאופנוע המדובר משויך לבעליו הרשומים, היינו נאשם 1, ומשהוכרז זה כסוחר סמים, הרי שמדובר ברכוש שיש לחלטו על פי הוראת החוק הרלוונטית.

אשר על כן, אני קובע כי האופנוע נשוא הבקשה מצוי בבעלותו של נאשם 1 ועל כן אני מורה על חילוטו לאלתר.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א טבת תשע"ז, 09 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.